

[Johannes Hansen.]

sket er, og det maa ogsaa i den kommende Tid kunne føres ud i Livet paa en saadan Maade, at det er forsvarligt. Nu ved jeg vel, at det ikke er let for den højtærede Minister at skaffe Pengene, men der er jo dog Forskel paa, hvad Pengene skal bruges til, og det var Meningen, at de Penge, som anbringes i disse Landbrugsejendomme, skal forrentes og afdrages; ellers er jeg ikke uenig med Ministeren i, at man skal lade være med at stille Krav om nye og øgede Tilskud.

Den højtærede Undervisningsminister udtalte angaaende Udstykningen af Nordruplund, at det var Forpagtningen og de Krav, som Forpagteren stillede, der hindrede denne Udstykning. Det maa antagelig være en god Kontrakt, den vedkommende Forpagter har, naar han i en Tid, saa ugunstig for Landbruget, ikke vil give Afkald paa Forpagtningen. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister: Er det en Kontrakt, som har været gældende længe, og er den stadig, som den var i den for Landbruget gode Tid?

Den højtærede Indenrigsminister vil stadig give det Udseende af, at han har gjort, hvad han burde, for Rentensænkningen, og den højtærede Minister mener, at naar blot det af ham fremsatte Lovforslag var blevet gennemført, vilde Konverteringen af Obligationslaanene nu have været i Gang. Naar den højtærede Minister tror det, er det sikkert ikke muligt for mig at ændre denne Ministers Tro. (*Indenrigsministeren* [Dahlgaard]: Nej). Nej, det er jeg ganske overbevist om; jeg var for øvrigt slet ikke i Tvivl derom i Forvejen. Det er naturligvis en Paastand, som det vil være umuligt at modbevise, for jeg tror ikke, den højtærede Minister kommer med det Forslag mere, og det har saaledes ikke nogen Udsigt til at blive gennemført.

Men der er andre — som efter min Mening har lige saa gode Forudsætninger for at dømme om den Sag som den højtærede Minister —, der mener det modsatte, og jeg kan i hvert Fald have lige saa god Grund til at tro disse andre som til at tro den højtærede Minister. Her drejer det sig jo, som den højtærede Handelsminister sagde forleden Dag, om et vanskeligt og ømtaaligt Spørgsmaal, men naar blot Viljen til at naa et Resultat, som er til Gavn for Laantageren uden at gøre Forholdene ganske uholdbare for Laangiveren, er til Stede, saa maa vi jo haabe at naa til et Resultat — jeg maa i hvert Fald erkende, at et Resultat er ganske afgjort nødvendigt, og det maa vi sikkert naa til.

Den højtærede Finansminister gav i sit Svar til mig ikke noget Haab om en Sænkning af Renten for de af mig omtalte Laan. Jeg ved jo godt, at Staten ifølge den af Ministeren nævnte Lov af 3. Marts 1931 nedsatte sin Udlaansrente til $4\frac{1}{2}$ pCt., men den højtærede Minister mente ikke, at disse Laan kom ind under denne Lov. Men der staar i denne Lov, at Finansministeren er bemyndiget til at nedsætte den ved Lov, Kontrakt eller paa anden Maade fastsatte Rente af Midler, der er udlånt eller fremtidig udlånes af Statskassen eller er optaget paa Statsregnskabets Status. Og naar det er Tilfældet, kan jeg ikke tro andet, end at det ogsaa maa være muligt for Ministeren at nedsætte Renten for de af mig omtalte Laan — det er da i hvert Fald en Renteudbetaling, der skal betales til Staten, til Jordfonden, og jeg maa mene, at naar Regeringen kræver Nedgang i Renteudbetalingen for Laantageren, maa ogsaa Laan af den Art, jeg her har omtalt, kunne komme ind under Rentenedsættelsen.

Jeg mener, det er fuldt berettiget, at man kræver, at Staten, hvor den har en Mulighed derfor, skal gaa i Spidsen. Jeg forstaar, at naar den højtærede Minister var imod en saadan Sænkning af Renteudbetalingen for de nævnte Laan, var det af Hensyn til Pengene; det var, fordi Ministeren ikke mente, at man kunde undvære disse Penge. Den højtærede Minister siger: Her kommer Johannes Hansen og forlanger Rentenedsættelse, og andre ærede Medlemmer kræver Tilskud til dette og hint! Jeg havde ikke troet, at den højtærede Finansminister vilde have sammenlignet de to Ting.

Jeg er, som jeg allerede har sagt, ikke uenig med Ministeren i, at vi maa være varsomme med at stille Krav om øgede Bevillinger, men noget helt andet synes det mig at være, naar Talen er om en lavere Rentebetaling; thi hvorledes — højtærede Minister — har alle de, som vi ved den gennemførte Lov om Rentensænkning fratog en Indtægt, klarer sig? Jeg gaar ud fra, de klarer sig ved at bruge mindre, og der er stor Sandsynlighed for, at den højtærede Minister kommer til at gøre det samme. Man kan dog ikke samtidig med, at man af bedste Evne søger at sænke Rentekursen, holde Renteudbetalingen oppe for Laan, der skal forrentes til Staten, med den Begrundelse, at Staten ikke kan undvære Pengene. Spørger vi Spareerne, spørger vi Obligationsejerne, vil de sikkert ogsaa hævde, at de ikke kan undvære Pengene — og jeg vil dog tro i de fleste Tilfælde med lige saa stor Ret som den højtærede Finans-